

DOL AL COLLSACABRA

Gairebé amb un mes de diferència, aquells dos companys de la Universitat de Barcelona ens han deixat orfes de catalanitat, d'universalitat, poesia i transcendència. Tant en Panikkar com en Triadú estimaven el seu "petit país", el defensaven i el representaven arreu del món. Dos debots de Montserrat i dos enamorats del Collsacabra. Uns indiscutibles catalans universals que no podem ni devem oblidar mai.

Tal com diu el poeta mallorquí Antoni Ximet: "Als vius, sempre ens queda la memòria per venjar-nos de la mort [...] I és que ningú mor del tot mentre hi hagi algú que el recordi". No els oblidarem pel seu llegat humà, religiós, cultural i bibliogràfic. Tots dos ens han deixat com a testament desenes i desenes de llibres i centenars d'articles.

En Raimon Panikkar durant molts anys fou un referent de Catalunya a l'estranger: Venarasi, Roma, Harvard, Califòrnia... I Joan Triadú, donant a conèixer l'essència de la llengua i de la nostra identitat a catalanòfils d'arreu, aplegant-los en un indret tranquil i allunyat com és Cantonigròs. I més endavant projectant la nostra cultura a l'exterior.

Amants, tots dos, de la poesia: en Raimon en la poètica que portava implícita tots els seus textos metafísics, i en Triadú, com a ànima del concurs literari de Cantoni, van "rodar pel món i tornaren al Born", al seu estimat Collsacabra, que ja no abandonarien fins a la seva mort.

La poesia és màgica i aquestes muntanyes que els allotjaren han tingut la màgia de la força tel·lúrica i la connexió de l'home amb Déu com a experiència mística. Similar a la màgia dels conglomerats de Montserrat.

Pedres immenses i majestuoses per a éssers extraordinaris en humanitat i saviesa. Dos catalans universals i irrepetibles. Dos models a seguir i admirar. Dos docents i pedagogs agermanats, un d'ells fundant Vivarium, l'altre, el CIC i l'escola Thau.

A tall d'anècdota, m'agradaria fer esment d'un recital poeticomusical que vaig oferir a l'església de Tavertet, en el qual no po-

dré oblidar mai el plor sincer d'en Raimon, després d'escoltar el poema de la meua filla, "Mar i Cel" dedicat a la Vani (una nena índia cega que vam apadrinar).

I sempre més recordaré el sentit de l'humor i els somriures quan havia de respondre a preguntes complexes sobre l'eternitat. Plors de tendresa i somriures de complicitat serien les dues imatges que em transmeté en Panikkar en aquests darrers anys de trobades. A nivell poètic, sempre li agrairé un dels darrers escrits amb què m'obsequià en forma de pròleg per al meu proper llibre. Tots ells, els regals més valuosos.

I de Joan Triadú vull retenir en la memòria les darreres converses que mantinguérem en el seu despatx, tot transmetent-me l'emoció i l'estima pels poetes catalans i l'admiració per un gran Amic comú, l'Abat Cassià Ma. Just, de Montserrat.

Dono gràcies a Déu per haver estat contemporani d'ells i per haver coincidit en el mateix camí amb dos HOMENOTS (com deia Josep Pla) que m'han enriquit com a persona a nivell moral, intel·lectual i humà.

Eduard Miró i Saladrigas

Recital poeticomusical a l'església de Tavertet.
Foto: Arxiu familiar Miró

